

zású miniszterelnöke volt Magyarországnak. Pénzügyminiszter csak egy arisztokrata volt, ipar és kereskedelemügyi miniszter egy sem. Az arisztokrácia elzsidósodását is érinti. Szerinte a történelmi nevek viselői eladták magukat a zsidóknak. Van még egy jellemző megjegyzése. És pedig: A liberális gazdasági rend megdőlése által az „európai kör elemei létjogosultságukat veszítették. Egy új társadalmi rend van felkelőben... mely az faji elemeket és a fajához közelálló egyéneket választja ki és azokat segíti győzelemre.“

Ime a dunavölgyi népek *faji alapon* történő közeledésének kátéja. A germán és italo-fasizmus szolgálatában álló fajvédelem a Dunavölgyének népeit pontosan abba az akolba akarja terelni, amelyben Németország és Itália népei vannak.

(Brasov)

Cseresnyés Sándor

A STERILIZÁCIÓ KÉRDÉSE. Az első, ami megdöbbenjt az elfogulatlan megfigyelőt az, hogy miért nincsenek részletes tudományos megfigyelések minden sterilizált egyénről az operáció társadalmi, lélektani és pszichiatrai következményeit illetően. *Gosney* és *Popenoe* (U. S. A.) 16.000 egyénre vonatkozó beszámolójukban kijelentik, hogy a sterilizáltak 80 százaléka megelégedett a sorsával. Érdekes volna ismerni a fennmaradó 20 százalék véleményét. Németországban a törvény életbe léptetése óta 53.000 személyt magtalanítottak; az eredményről azonban, legalább is külföldön, nem rendelkezünk pontos tudományos feldolgozással. Mindenesetre a szükséges időbeli távolság is hiányzik ahhoz, hogy valóban felbecsülhessük a törvényes magtalanítás hasznát.

Hogy vélekedjünk e törvényekről? Jogos-e kérni kiterjesztésüket, vagy ellenkezőleg, hadjáratot indítsunk ellenük? E rövid kis írásban nem foglalkozhatunk hosszabban szentimentális és vallási meggondolásokkal. Ismerjük az Egyház álláspontját, amely magáévá teszi Szent-Tamás szavait: „Emberi ítélet szerint senkit sem lehet vétkezés nélkül gyilkos büntetéssel sujtani, megcsonkítani, megütni.“ Jegyezzük meg, hogy igen sok felekezeti- és vallási előítélet-nélküli orvos is osztja ezt a felfogást. Dr. *A. Siredey* (a francia orvosi Akadémia volt elnöke) egyik levelében írja: „Véleményem szerint lelkiismeretes orvosnak nincs jogában vállalni az ilyen felelősséget. Én sohasem egyeznék bele.“ **Mi** azonban a tudomány felfogása? „Az emberi lélektan súlyos problémáját képezi meghatározni azt az arányt, mely erkölcsi és gondolkodó énkünk kialakulásában az atyai örökség és a nevelés közt fennáll.“ (*Cu-énot.*)

Az ember az átöröklésnek, a környezet feltételeinek és a nevelésnek eredője. Mindent az átöröklésre visszavezetni lélektani és tudományos tévedés. Viszont nem számolni egyéb feltételekkel, újabb tévedés.

A magtalanítás és a kasztráció megjavítják a lelki betegek elme-állapotát? Nem minden esetben. Nagyon élénken él emlékezetünkben az az eset, amidőn a párizsi kórházak két sebészét meggyilkolták az operáltak, mert a két sebész kénytelen volt őket heresérülés miatt kasztrálni. Bizonyos egyének esetében tehát új halálos kórkép keletkezik, amely veszélyessé teheti őket úgy önmagukra, mint embertársaikra nézve. Schiff egyébként hangsúlyozza a lelkiesség elsőbbségét a nemi életben s bebizonyítja, hogy ha a sterilizációt prédikálják is a belső szekréciós mirigyek tudósai, a magtalanítás korántsem elégíti ki az összes lélektudományi igényeket. „Az akarata ellenére erőszakosan vagy baleset útján kasztrált ember kegyetlenül szenved állapota miatt és sajnálja elvesztett funkcióját. A sterilizáció nem fojtja el a nemi ösztönt (sőt né-

ha tulzottan megnöveszti), viszont megszünteti a nemzés minden lehetőségét és ezáltal lesujtó, lealjasító, örökös és gyógyíthatatlan büntetésé válik.“

Jogosult-e a magtalanítás és a kasztráció büntetőjogi alkalmazása?

Dánia alkalmazta bizonyos foglyokkal szemben úgy a magtalanítást, mint a kasztrációt. Az 1933 november 24-i német törvény 42. paragrafus a társadalmi védekezés eszközeként írja elő a kasztrációt súlyos erkölcsi bűnözők esetében. A büntetés súlyosbitásának nem tekinthető a magtalanítás és a kasztráció. Inkább a multbeli testi csonkítások szörnyű módszeréhez való visszatérésről van szó (lásd a nürnbergi büntető muzeumot), amelyeket még használ néhány civilizálatlan nép, (tüzesvassal való megbélyegzés, megvakítás, a kéz vagy a nyelv levágása). Ime Dr. *Sicard de Planzodes*, a nemi betegségek ellen küzdő liga elnökének a véleménye: „Először is nem ismerem el, hogy a társadalomnak, amely szüli a bűnözőt, joga volna büntetni, a társadalomnak a védelem, a megelőzés, a megakadályozás a kötelessége... Csak a betegségek megelőzését célzó szempontból tudom helyeselni a sterilizációt.“ Ezért, ha a magtalanítás el is fogadható pár ritka esetben az egyéni szabadság legteljesebb betartása mellett, úgy az ilyen esetek száma nagyon csekély ahhoz, hogy a magtalanítás a jelentős társadalmi hatóerővel rendelkezék és megakadályozza a fogyatékosok öröklését. Épp a fogyatékosok okát kell megszüntetni. Ami viszont a magtalanítás politikai alkalmazását illeti, úgy ez erkölcsi szempontból egyenesen szörnyűség. Kétségtelenül védekezni kell a degenerálódással szemben, de úgy, hogy küzdeni kell az okok; a nyomor, a rossz levegő, az infekció stb. ellen. Ehhez azonban nincs szükség magtalanításra. A faj-elmélet nem állja meg a helyét a tények vizsgálata esetében. A legcivilizáltabb népek (a civilizációt magasabb értelemben véve) a legkevésbé és *Quatrefages*, a nagy antropológus jogosan következtette, hogy a jövő a keresztezett fajoké. A haladás elsősorban világhosszút és szabadságot igényel. Dr. Siredey szerint a magtalanítás csak akkor menthető, ha a nemi szervek súlyos sérülései parancsolólag megkövetelik. „E tisztán orvosi megfontolások csak az orvosokra és sebészekre tartoznak. S ezeknek nincs szükségük törvényekre és hivatalnokokra... Nem tudok a borzalom érzése nélkül gondolni a hóhérsegédek szerepét játszó sebészekre!“ Másrészt ne felejtjük el, hogy a nemileg perverzek nem nyomorban szenvednek és semmi sem bizonyítja, hogy a magtalanítás és a kasztráció eltünteti a perverziót, sőt sokszor épp az ellenkezőjét észlelték. Magtalanítás vagy kasztráció révén lehetetlen megszüntetni a halálos átöröklést, mivel egészséges házaspár is nemzhet betegeket. Ha helyeselni lehet a magtalanítást néhány nagyon sajnálatos esetben, amikor a beteg megkapja mindazt a biztosítékot, amit az ilyen operáció igényel, ép' azért helytelen lesujtó és lealjasító büntetést csinálni belőle. A büntetés u. i. nem érheti el azt a célt, amit a törvényhozó célzott. Felajánlani a vádlottnak a börtön és a magtalanítás közti választást, rábeszélni az érdekelteket, hogy a társadalom és a saját érdekük kívánja a magtalanításukat, nem egyéb, mint zsarolás. A törvényes magtalanítás és kasztráció azt bizonyítja, hogy az ezeket kiszabó állam nem képes az emberi élet feltételeit megváltoztatni. A betegek számára ott a kórház és a menhely! A fogyatékosok számára külön intézeteket kell felállítani. A jövő nemzedékének higiena és nemi erkölcs kell, nem pedig magtalanítás.

(Páris)

Jean Dalsace